Панас ПРУСАК

ВЕЧАРЫНА

Міколавы апавяданні

Мучэку лукавую
я на себе навкоўваю
Міколе — шчыра
Генадзь Бураўкін

Панас
ПРУСАК

ВЕЧАРЫНА

Міколавы апавяданні

Брылі
2012

Прусак, П.
Вечарына. Міколавы апавяданні. / Панас Прусак. - Брылі:
Справа, 2012. - 40 с.

Зноў жыхар вёскі Брылі Магілёўскага раёна Мікола Яцкоў прыйшоў да свайго аднавяскоўца Панаса Прусака, каб расказаць аб сваёй чарговай вандроўцы - на гэты раз у Мінск, дзе адбылася вечарына, прысвечаная 65-годдзю з дня нараджэння Г.М.Бураўкіна. Усё расказанае П.Прусак занатаваў у прысутнай яму манеры народнага вершаскладання, дзе вусная гаворка працята інтанацыямі фальклору, а часам і неўласцівымі беларускай мове зваротамі да ненарматыўнай лексікі.

У с т у п .

**Вечарэе. І кастрычнік
Расчыніў свой парасон.
Спаць сабраўся я па звычцы,
Але ўжо які тут сон –
Вунь бяжыць Мікола[1] шпарка,
Во – ўжо ў сенцах грукатня:
“Эй, Панас! – крычыць. –
Дзе шкварка?
Пляшка дзе? Што за х..рня!
Я ж па Мінску ўчора крочыў –
Вечарына там была!..”**

**Аж заплюшчыў нават вочы,
І гаворка паплыла…**

П р а д м о в а .

**“Начавалі ў бабы Жэні[2] –
Неадкладна трэба ў Мінск:
Аж са жніўня[3] шчэ кружэнне
І святкуюць нараджэнне
Там Бураўкіна[4]. І піск
Найапошні сёння будзе –
Сабантуй на Фрунзэ, 5[5]:
Панаб’юцца ў залю людзі,
Крэслы цяжка зарыцяць,
Паляцяць пісэнькі, вершы,
Выканаўцаў – аж пад гмах:
Лучанок[6] прымчыцца першым,
Саша з Ядзяй[7] свой размах**

Усім пакажуць пад “фанеру”;
Ну і я з той талакой:
Нас там будзе да халеры
Пад бураўкінскай рукой.

Д а р о г а .

Замярзаем, але едзем –
Натуральная зіма;
Адмарозім усё на свеце
Ды й галоўнае – дарма:
Зберажэ сваю капейку
Наш пісьменніцкі Саюз, –
Эх, на тую б шайку-лейку
Ды грунтоўны launch!..

Але там – Навум[8]... Не трэба
У яго кавалак хлеба
Найапошні забіраць.
І, дарэчы, дзе ім браць
Тыя грошы, бо Рыгорыч[9]
Дом іх родненькі загроб, –
Там фінансавае гора
Для пісьменніцкіх вантроб[10]…

…А ў Бялынічах скарэлых
На аўтобус мінскі смела
Наляцеў электарат:
– Я тут сяду!
– Ах ты, гад!
– Я ж пярвей цябе стаяла!
– Ну і што? Я – інвалід!

Зачыні свае хлябала!
– Ох ты, ах ты, ух ты, жыд!..

І залез на “раскладуху”,
Адштурхнуўшы тую скруху,
Нацягнуўшы брыль на вуха
Баявіты ветэран –
Вунь рассеўся, нібы пан.

…Злева сонца паднялося,
Лёд са шкла далоў паплыў,
Нудна радыё галосіць –
Б’е па вуху той матыў.

М і н с к .

Пашырэла вось дарога,
Побач – шолахі былля;
Вунь і Мінск пад чорным смогам
Паказаўся ўжо здаля.

Пад’язджаем. Глянь ты: дзесяць
На гадзінніку гадзін;
Як заўжды, вадзілаў месіц
КПП нумар “адзін”;
І аўто ўсялякіх прорва,
І народ туды - сюды.

Вунь крычаць, парваўшы горла,
У салоне дзве п...зды:
Менчукоўны, ясна бачна –
Разысціся не змаглі,

Пачалі сябе сабачыць, –
Каб вы так ужо жылі!..

Ля метро прыпынак першы:
“Магілёўская” – салют!
Трэба часам скласці вершы
Пра вось гэты мінскі кут.

Да “Цэнтральнага”[11] папёрлі,
І – канец усіх дарог.
Выпаўзаем. Стогны ў горле –
Ох, не чуем, людцы, ног!

На крывых, непаслухмяных
Я паклыпаў у сарцір;
70 рублікаў! Загана!
Не туды арыенцір!
Каб я ведаў, то ля плоту
Мог бы выдуліць дарма.
Ой, няма ўжо тут палёту,
Што было – таго няма!..

Ж ы б у р т о в і ч .

Мы да Віці[12] падаліся –
Трэба ж офіс паглядзець:
Абжывае оберст высі –
Давялося ж узляцець!

Калідор. За загародкай
Дзверы ўправа. Кабінет.
Ну, скажу, – тут не гаротна,

Ёсць палкоўніцкі імпэт!

Гаспадар зусім не ў духе –
Соплі, кашаль. Павітаў,
Пахадзіў, пашкроб за вухам
І нарэшце нам сказаў:
– Пасядзелі – ну і ладна!
До! А зараз – шагам, гець!
Шмат работы – буду гадам!
Трэба мне вось тут гарэць.
Вы ж увечары заходзьце –
Пагамонім, пасядзім.
Вас прыемна стрэць, наўродзе,
Як там будзе – паглядзім…

Т р а м в а й № 1 .

Хутка - хутка мы адтуля
Паляцелі на трамвай.
Тры прыпынкі. Звонім. Счулі:
– А, Мікола! Ну, давай
***Прыязджай, зайдзі да Зосі*[13] –**
Скажа йна – куды і што.

То Бураўкін мне галосіць –
Аж дыміцца паліто.

Едзем, едзем… Тут цыганка
З цыганёнкам ды ў салон –
Пачалася – ух! – гулянка
Без усякіх забарон:
Пад гармонік, з бубнам, звонка

***“Иногда”* – лепш за Алсу[14]…**

Эх, радзімая старонка:
Ўсе нясуць табе красу
Песень розных, незабыўных!..

Нават сцішыўся трамвай;
Грошай даць за спеў – не дзіўна;
Мех нясуць… ну што – давай!

“Крэпасць Брэсцкую”[15] з павагай
Пацанёнку аддалі, –
Трэба ўсё-ткі тут увага:
Месца йны сабе знайшлі.

А ў д з е е в а .

Часу ў нас – хоць заваліся.
Да Аўдзеевай[16] зайсці?
Вунь жа побач тыя высі, –
Нам тут міма не прайсці.

Звонім. Трубку падымае.
– Ой, Пятроўна, а мы тут!
– Чую, чую – не глухая.
Ну, давайце свой маршрут
Да мяне сюды круціце –
Дзецца ж некуды ад вас!
Пашпарты́ свае бярыце –
Як заўсёды, строга ў нас!

“Дом Ураду” тая хата;

Ленін. Правае крыло:
Тут вядомая Палата,
І сюды вось занясло,
Ох, Аўдзееву высока –
Ды на трэці аж паверх.

Пашпарт. Позірк. Бокам, бокам:
– *Мы – свае, ты ўжо павер!..*

За Янчэўскім і Красуцкім[17]
Ён – Наталлін кабінет.
Аж паджылкі ўсе трасуцца:
Ух – дзяржаўны тут імпэт!

З-за стала ляціць Пятроўна,
Я яе у ручку – чмок!
(Мог бы ў шчочку паслядоўна –
Ды вось Ала[18] **лясне ў бок).**

– Як вы ў гэных дэпутатах?
– Ды нічога. Што у вас?
– Ай, сціхае тая хата –
Во й старэйшая ад нас
Хутка пойдзе з вёскі роднай –
Будзе ў нас пытанняў воз:
Трэба нам ці ў Міжнародны,
Ці “Ін’яз”, ці той “Нархоз”.

– Во надумалі – “Нархозы”
Ды “Ін’язы” падавай!
Хто ж тады цягнуць з навозу
Будзе наш гаротны край?!

Хто ў свінушніку, на ферме
Будзе ранак набліжаць?
Хай тут іншыя рвуць нервы,
Тут, скажу, – не благадаць!

Ой, і праўда! Ну, навошта
Ды сталіцы тыя нам?
У Брылях ёсць клуб і пошта,
І ў сталоўцы льюць сто грам;
А якое ж тут паветра!
Лёгка дыхаць пакрысе –
Асабліва, калі ветрам
Пах свінячы нанясе.

Ну да ладна, ужо не будзем
Да кандыцыі паўзці…

– Ой, Пятроўна, нам ісці
Трэба, бо чакаюць людзі, –
Літаратары шумяць:
“Дзе ўжо тая вечарына?
Дзе Яцкоў, такую маць?!”
А там хлопцы могуць дрынам
Ды бакі мае намяць…

– Ладна, ладна – адпускаю,
Магілёўцы вы мае!
Калі што – вас пагукаю!
Вось тады ўжо да мяне
І прыходзьце, калі ласка, –
Без дазволу – ні нагой!
А то мне тут ператраску

Бацька зробіць – ён такой!..

А і праўда: тут, дарэчы,
Пературахнутыя ўсе,
Пазгібалі нізка плечы,
Лямку цягнуць пакрысе…

М е т р о .

Ну, няхай. А мы імгненна
Закаціліся ў метро.
Там, скажу вам, – абалдзенна:
Шых! – туды - сюды народ,
У-у-у! – ляціць цягнік з тунэлю,
А-а-а! – піхаюцца ў вагон, –
Усе тут крышку адурэлі,
Сапраўды жа – Вавілон...

Ох, – да “Плошчы Перамогі”
Нам бакі адбілі, й ногі
Аддавілі ўсё ў канец, –
Набліжаўся ўжо п...здзец,
Але неяк падфарціла –
Й быццам нейкая нас сіла
Падхапіла і панесла
З падзямелля – да святла.

– *Каб я шчэ туды палезла!* –
Ала збоку завяла.

Ф р у н з э , 5 .

Па завулках беглі хутка,
Вось і Фрунзэ з Домам тым.
Паддаліся дзверы гнутка;
Што нам моцным, маладым
На другі паверх забегчы?
Зараз будзе весялосць!

Тут мне Ала – тоўк! – у плечы:
– Ці не Зося гэта вось?

Сапраўды: бяжыць кабета,
Аглядаецца на нас:
– Вы Яцкоў? Адтуль – са свету?
Ой, мы рады бачыць вас!
Зараз глянем мы раялю –
Там, на сцэне ён стаіць:
Паспрабуеце педалі,
Што там трэба падкруціць.
Не “Стэйнвей” у нас, вядома,
Але ж можна ўсё-такі граць –
Інструмент з т а г о шчэ Дома,
Не паспелі шчэ прасР...ць!

Аляксеіч[19] (той, што Чэслаў
І начальнік над усім)
Нас пачуў, саскочыў з крэсла
І – сюды.   Крычыць: *– Я ім*
(Мае, пэўна, ён на ўвазе
Літаратарскую раць)
Тут адскроб усё ад гразі,

Ды і потым прыбіраць
Пасля п'янкі давядзецца!
Ой, куды ж ад іх мне дзецца?
З літаратарамі – страх!
Падавай ім шык, размах:
Мікрафоны – каб без дроту,
Узмацненне – каб "Маршал"!
Мы ж не вылезлі з гароты,
Тут у справах, ой, завал!..
Крыху вось пабагацеем –
Ды й накупім усяго,
Ды, цягаўшы, упацеем,
Будзе база – ого-го!
Што? Паставіць фанаграму?
Ёсць у нас магнітафон.
Праўда, ён, як тая драма
Ці душы збалелай стогн, –
Але ўсё-ткі паспрабуем!

З Аляксеічам шыбуем
У кінабудку. Хлопцы там,
Пэўна, урэзалі сто грам
І вядуць абмеркаванне
Ўсіх пісьменніцкіх праблем.

Чэслаў кажа: – ***Кыш, гарэм!***
Трэба вырашыць пытанне:
Дзе тут наша агрэгата –
Каб "фанеру" запусціць?
Ой, гляджу я – ты паддаты!
Хутка ўсіх пачну вас біць!..

– Аляксеіч, не хвалюйся:
Вось машына! Зараз я
Да ўсіх піпак дабяруся –
Тут жа іх, ой, дах...я!
Значыць так: сюды ўпярдолім,
Гук вось гэтым запаволім,
Падтрымаем тут кантакт, –
Гэта ж вам не проста так!
Усе зраблю, як трэба, тут –
Будзе сёння ў нас “зэр гут”!

С у с т р э ч ы .

Ладна – ёсць дамова! Злезлі.
Па фае цячэ народ.
Ала вунь сядзіць у крэсле,
Паліруе шчоткай бот.

Тут здаля ў чырвоным Юля[20]
(Ды бураўкінская) мне:
– А пасля – да нас, на гулі!
Прэе бульба ў чыгуне;
Без усякага заходзьце –
Будзем рады вас вітаць!

Во ў якім мы, глянь, палёце,
Во прыйшлося што абраць!..

Тут Шабовіч[21] **падлятае,**
Вельмі шчыра нас вітае,
Кажа мне, што – класік я;
Што ізўноўку ніх...я

Не зрабіў я йму касету –
На мяне ён злы за гэта;
Што у секцыі паэтаў
Ён – намеснік старшыні,
І, як я, такія пні
Аб Саюзе хай не мараць!

Так... Згусціліся ўжо хмары!

Падышоў Янусь Малец[22] –
Найцішэйшы наш хлапец;
Хто не ведае – не скажа,
Што кароль сатыры ён:
Здольны склеіць з нейкай лажы
Рэч каштоўнасцю ў мільён.

Тут Бураўкін чэша міма:
– О, Мікола! Як настрой?
Ну, дык што – сягоння грымнем
У гэтай зале мы з табой?
Ладна, усё – рыхтуйся, хлопча,
Мне ж пабегаць трэба тут!

А народ партэр той топча,
Не хапае месц, і груд
Прыстаўных стулоў з'явіўся –
Па праходах не прайсці.
Я ля сценкі прытуліўся:
Нехта Роўду[23] запусціў –
Ён і ўлез пад бок да Алы.

В е ч а р ы н а .

Тут пачуліся сігналы,
Барадулін[24] і Бураўкін
Лёгкім ветрам паляцелі,
Падзялілі столік, лаўку,
Папіхаліся і селі –
Й пачалася вечарына.

Барадулін – тамада.
Усе каноны ён адрынуў –
І ўзлятала барада
Геніяльнага паэта,
Напраўляючы працэс.

Вось наперад прэ кабета,
Нібы танк праз цёмны лес, –
Гэта Маша Захарэвіч[25]
Пачала чытаць, ды так,
Што аж войкнуў пан Бутэвіч[26],
Хоць ён войкаць не мастак.

Ну, вядома, ажыўленне;
Тут Марыю панясло –
Нават нейкае натхненне
Гэту постаць праняло.

Потым знізу, прама з залі,
Дзядзькі дружна выпаўзалі –
Словы добрыя казалі,
Юбіляра віншавалі,
Кветкі клалі, клалі, клалі –

Завалілі ўвесь раяль.

Саша з Ядзяй працавалі
Ў абстаноўцы "экстрэмаль":
Мікрафоны падключылі
Да таго, што тут было, –
Усіх у момант аглушылі,
Усё страшэнна загуло;

А калі дачка́[27] іх бегла
Песню весела спяваць –
Нібы высыпалі цэглу;
Як шчэ сцэну паламаць
Не змагла акселератка:
Там былі́ бахілы – во!
Будзе гэта ўсім загадкай,
Не спазнаем мы таго…

Галя Дзягілева[28] вершаў
Развінула дзіўны свет, –
Задрамаў Рыгорка першым,
А за ім Бураўкін услед.

Захарэвіч зноў з надрывам
Забубукала сваё, –
Прагучала трошкі крыва
Й нуднавата, ё-маё.

Тут прачнуўся Барадулін:
– З Магілёўшчыны, адтуля
Прыгрымеў да нас Яцкоў –
Без капрызу і адмоў.

Гэта, так скажу, здзіўляе –
Магілёўцы ж – ого-го:
Бацька ім не дазваляе
Меркавання мець свайго.
А Яцкоў, наш мужны сябра,
Чхаць хацеў на той дазвол:
Узяў Бураўкіна за жабры –
І скубе, скубе... Арол!
Зараз нешта нам пакажа –
Спадзяюся, песні ўсё ж.
Ой, умажа дык умажа –
Ён такі, ядрона вош!

І сваім уступам залю
Наш Рыгор, як след, натхніў.

Я пачапаў да раяля,
“Шпору” выцягнуў, адкрыў
(Песен – мноства, а з ніводнай
Я не памятаю слоў, –
І чаму такі гаротны?..)

Мама родная: галоў
Тут, напэўна, каля тышчы,
І глядзяць усе сюды:
Што вось гэты нам насвішча?
Затаіліся рады...

Я ж нахабна*:* ***– Рыхтавалі***
Тут раяль для Лучанка –
Ну, і дзе жа тая краля?
Штось не бачна Ігарка!

Барадулін*:* – *От праблема!*
Незаменных у нас няма!
Ты, Мікола, час дарэмна
Не марнуй! Ня бздзі дарма!

Я й пачаў. Раяль вось тута,
На раялі – мікрафон
(Мікрафон – адна пакута:
Мовіш, нібы праз гандон).

Цішыня. Дзе фанаграма?
Там – ці зноўку рэжуць грамы,
Ці кантакт прапаў ізноў, –
Во й сядзі, як пень, Яцкоў!

Усё ж пабег *“Незацугляны”*[29]–
Гук трасецца дзесьці там;
Уступаю. Ой, пагана –
Быццам сам заліў сто грам!

Усе, аднак, добразычліва
Паглядаюць на мяне;
І ўздымаюцца прылівам
Непаўторныя матывы;
І радзімай старане
Тыя песні – нібы клізма:
Лёгка робіцца! Й харызмы
Дабаўляецца ў мяне.

Тэлебачанне кругамі
Ля раяля – туп-туп-туп.
А ў мяне паміж зубамі

Дзірка –ываліўся зуб.

Во як шчэ пакажуць гэта –
Будзе мне і смех, і грэх!..
Дзе ж мае вы вёсны, леты?
Эх, навокал толькі снег!..

Так. Дале́й, браткі, працую –
На “*Святой, адзінай*”[30] чую
Нейкі рык – сугучны, роўны:
Ой, як бык сярод кароў,
Там зароў прафесар Роўда –
Падпявае мне без слоў.

Усё! Авацыя, *“біс!”, “брава!”*.
Я прашу мне слова даць:
– Верце: ён, Бураўкін, – з’ява!
Не баіцца ён цкаваць
На сябе мае “прахілы” –
***Й надалей няхай цкуе!*[31]**
Дай жа, Божанька, йму сілы
І паболей тых у.е.!

Адстраляўся! Нармалёва!
Шмыг у задні той праход.
Ой, браточкі, штось х...ева:
Ў галаве – кругаварот.

Падтрымалі “ліцэісты”[32] –
Йны чакалі позвы тут;
Вунь Баршчэўскі[33] прэ ў артысты –
Ён вядомы баламут.

Барадулін*: – Тут – Лявонка,*
З ім ліцэйскіх босаў гронка!
Дзе вы, хлопцы, там? Ау-у!

Ой: Баршчэўскі галаву
Толькі ўторкнуў, як сябрына
Па газах – і ўкруг яго!
Дзядзька нейкі[34] словам грымнуў,
І Лявона – глянь каго! –
Пратрымалі на задах...
Во што робіцца! Ой, жах!..

Хлопец лезе тут з гітарай –
Мірны[35] прозвішча яго:
Цягне бубен з нейкай тарай
З чамаданчыку свайго –
Ўсё Бураўкіну з Рыгорам
Прама ў рукі і аддаў;
Й быццам шахнуўшы кагору,
Струны гучныя наддаў;

Хлопцы йму акампануюць:
Гена тараю трасе,
Грыша лысіну руйнуе –
Па сівой сваёй красе
Бубнам б’е самааддана, –
Ой, як зробіць зараз рану
Найвялікшы наш паэт –
Будзе ўсім тады прывет.

Ды, на шчасце, абышлося,
І далей усё палілося.

Стаканы тут зазвінелі –
Аж вядучыя самлелі:
Там наверсе, у кінабудцы,
Святкаваць ужо паселі.

Барадулін: ***– Вось, там людцы,***
Пэўна, трошкі акаселі!
Малайцы! А мы тут прэем –
І цвярозыя пакуль!
Усё – канец, браточкі, рэю!
Хай жыве сто лят наш круль!

Т р э ц і   п а в е р х .

Круль – вядома жа, Бураўкін,
Ён тут – цэнтр усяго.
За аўтографам казяўкі
Падляцелі да яго:
Ён з дзятвой – як дзеда Ленін,
І такі, як там, прыжмур;
Да сябе ўсіх на калені
Пасадзіў. А мы ў алюр –
І на трэцім ужо паверсе,
Дзе (тут ёсць такая версія)
Для сяброў зрабілі стол.

Аглядаемся вакол:
Кабінет з пабітай мэбляй,
Пах сіроцтва і журбы...
Усё! Да фінішу падгрэблі
Нашы волаты - дубы!..

Во – Навум! Яго пытаю:

– А ці твой апартамент?
– Мой, халера... Вас вітаю!
Ой, збяднелі тут мы ўшчэнт!..
Бачыш: крэслы на аборках –
Нельга толкам пасядзець!
Ой, Мікола, – цяжка, горка!
І на гэта ўсе глядзець
Трохі ўжо і страшнавата –
Памірае наша хата!..
Ну, да ладна – сёння свята,
І таму – нуду далоў!

Ф у р ш э т .

Прыбаўляецца галоў:
Вунь раты параскрывалі –
Шчамялёў[36] вяшчае там;
Во – Вярцінскі[37] і Зуёнак[38]
Прыскакалі на сто грам;

Старыкевіч[39] як рамонак;
Таня Процька[40] – дама з дам:
Можа – дам, а мо й не дам! –
Беражэ далярчык кожны;
Вось Фядута[41] пераможна
Аглядае ўсё наўкол –
Нейкі круціцца прыкол
У яго на языку;
Пан Пузыня[42] за руку
Паздароўкаўся з усімі, –

Як сурму шчэ не прыпёр!..

Тут старыя з маладымі,
І з’яднаўся тут задор
З філасофіяй былога;
Мы – бураўкінцы! Нас – многа!..

Юля ўрэшце запрасіла:
– Ой, даволі ўжо чакаць!
Пад вінтом стаіць вунь сіла –
Ну, давайце наліваць!
А Бураўкін потым будзе:
Зараз рвуць яго там людзі –
Уцалеў бы хоць пінжак!..

Піць гарэлачку за так
Хто жа будзе адмаўляцца?
Ну й пабеглі набірацца,
Напівацца, наядацца –
Быццам заўтра ўсіх нас раць
З той варожае старонкі
Прыйдзе гнюсна забіваць.

Зазвінелі чаркі звонка;
Тамадою зноў Рыгор –
Непаўторны наш бабёр.

На чале стала нарэшце
Мікалаевіч узнік:
– За мяне давайце ўрэжце!
Добра пойдзе хай той глык!..

І ўразалі, і закуску
Ў паўхвіліны падмялі, –
Гэта ўсё па-беларуску!
Каб мы добра так жылі!..

К о д а .

Засталіся б, безумоўна,
З талакою гэтай мы –
Але там не спіць палкоўнік,
І чакаюць нас дамы...

Юлі “*Дзякуй!*” мы сказалі
І адтуля ўміг прапалі.

А далей – не так цікава:
На метро, затым уніз,
Вось і дом той, вечар, кава;
Не зрабіць бы раптам “*Чы-ы-ыз!*”, –
Ой, заняцца зубам трэба!..

Ноч і мы...
І зорыць неба...
І заціх той Мінск ля нас…

Вось такая, брат Панас,
Атрымалася прыгода.
Эх, мае вы плот-згарода!
Трэба бегчы. Ну, бывай!..”

Знік, пакінуўшы мне згоду,
Успамінаў асалоду

І пачуцця небакрай.

25 кастрычніка 2001 года,
чацвер.
15 чэрвеня 2012 года,
пятніца.

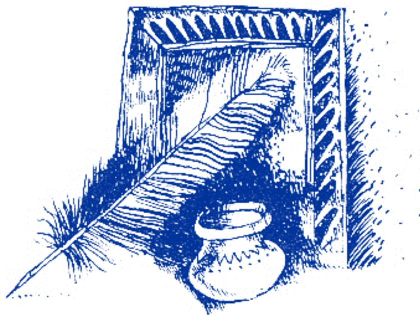
З а ў в а г і   і   т л у м а ч э н н і .

1 – Мікола Яцкоў – сябра і аднавясковец Панаса Прусака.
2 – Яцкова Яўгенія Яўсееўна – маці М.Яцкова.
3 – 28 жніўня 2001 года Г.М.Бураўкін адзначыў сваё 65-годдзе. 25 кастрычніка 2001 г. у мінскім Доме літаратараў адбылася вечарына, прысвечанаю гэтаму юбілею.
4 – Бураўкін Генадзь Мікалаевіч – паэт.
5 – Адрас у г. Мінску, па якому знаходзіцца Дом літаратараў.
6 – Лучанок Ігар Міхайлавіч – кампазітар, Народны артыст СССР.
7 – Паплаўская Ядзвіга Канстанцінаўна, Ціхановіч Аляксандр Рыгоравіч – спевакі, народныя артысты Беларусі.

**8 – Гальпяровіч Навум Якаўлевіч –
паэт.**
**9 – Лукашэнка Аляксандр Рыгоравіч –
Прэзідэнт Рэспублікі Беларусь.**
**10 – Дом літаратараў перададзены ў
падпарадкаванне Упраўленню
Справамі Адміністрацыі Прэздэн-
та Рэспублікі Беларусь.**
11 – Аўтавакзал “Цэнтральны”.
**12 – Жыбуртовіч Віктар Валянцінавіч,
палкоўнік міліцыі – сябра М.Яц-
кова.**
**13 – Кустава Зося Іванаўна – адказная
за правядзенне вечарыны.**
**14 – Алсу - папулярная расійская эст-
радная спявачка.**
**15 – Беларуская грашовая банкнота
вартасцю 50 рублёў.**
**16 – Аўдзеева Наталля Пятроўна –
дэпутат Палаты прадстаўнікоў
Нацыянальнага Сходу РБ.**
**17 – Дэпутаты, гаспадары суседняга
кабінета.**
**18 – Яцкова Ала Міхайлаўна – жонка
М.Яцкова.**
**19 – Правaловіч Чэслаў Аляксеевіч –
камендант будынку Дома літара-
тараў.**
**20 – Бураўкіна Юлія Якаўлеўна –
жонка Г.Бураўкіна.**
**21 – Шабовіч Мікалай Віктаравіч –
паэт.**

22 – Малец Іван Вільгельмавіч – паэт.
23 – Роўда Віктар Уладзіміравіч – хормайстар, Народны артыст СССР.
24 – Барадулін Рыгор Іванавіч – Народны паэт Беларусі.
25 – Захарэвіч Марыя Георгіеўна – актрыса, Народная артыстка Беларусі.
26 – Бутэвіч Анатоль Іванавіч – пісьменнік.
27 – Ціхановіч Анастасія – дачка Я.Паплаўскай і А.Ціхановіча.
28 – Дзягілева Галіна Аляксееўна – актрыса, кіраўнік тэатра “Зніч”.
29 – Песня “Конь незацугляны” на верш Г.Бураўкіна.
30 – Песня “Вечная, адзіная, святая” на верш Г.Бураўкіна.
31 – Гаворка ідзе пра бураўкінскае прысвячэнне: “*Музыку яцковую я на сябе нацкоўваю*”.
32 – Кіраўнікі Беларуская Ліцэя ў г.Мінску.
33 – Баршчэўскі Лявон Пятровіч – пісьменнік і перакладчык.
34 – Тут маецца на ўвазе Уладзімір Колас, дырэктар Беларускага Ліцэя.
35 – Мірны Алесь – бард.
36 – Шчамялёў Леанід Дзмітрыевіч – Народны мастак Беларусі.

37 – Вярцінскі Анатоль Ільіч – паэт.
38 – Зуёнак Васіль Васільевіч – паэт.
39 – Старыкевіч Аляксандр Антонавіч – галоўны рэдактар газеты "Беларускі час".
40 – Процька Таццяна Сяргееўна – старшыня Беларускага Хельсінскага Камітэта.
41 – Фядута Аляксандр Іосіфавіч – журналіст.
42 – Пузыня Уладзімір Якаўлевіч – майстар па вырабу беларускіх музычных інструментаў.

Літаратурна-мастацкае выданне

Панас Прусак
ВЕЧАРЫНА
Міколавы апавяданні

Рэдактар - А.М.Яцкова

Выдавец і паліграфічнае выкананне

№ 68
15.06.2012 г.
213107 в.Брылі Магілёўскага раёна, Беларусь
mikolabryl@gmail.com

